

Zabudnutý vesmír

upravená a rozšírená reedícia

Anton Stiffel

Zabudnutý vesmír

anton stiffel

Zabudnutý vesmír

anton stiffel

Hydra, Bratislava 2019

Anton Stiffel
ZABUDNUTÝ VESMÍR

© HYDRA 2020
© HJC projekt, s.r.o. 2020
© Anton Stiffel 2020

Ilustrácie a obálka: Jakub Šimjak
Mapa: Daniela Závadová

Redakcia prvého vydania: Eva Piarová
Redakcia reedície: Katarína Čavojová

Vydal: HJC projekt, s.r.o.
Vydavateľstvo Hydra
Ožovldíkova 7
84102 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

40. publikácia, prvé vydanie 2020
ISBN 978-80-89968-40-4

u. fond
na podporu
umenia

Publikáciu z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

*Venujem svojej rodine, skvelej manželke Tonke, ktorá
naplňuje môj život a stojí pri mne za každých okolností,
a úžasným deťom Tonikovi a Marianke.*

Znovu-objavte Zabudnutý vesmír

Reedícia zbierky poviedok Antona Stiffela, to je ako director's cut Blade Runnera, alebo remastrovaná verzia Abbey Road od Beatles. Objavíte nové veci, ktoré boli v čase prvého vydania možno iba v autorovej hlave, objavíte nové motívy, nové harmónie, nové nástroje a... Mapu! Celého vesmíru!

Neexistuje slovenský autor, ktorý by mal vytvorený takto komplexný a prepojený literárny svet v žánri sci-fi. A je fascinujúce, akým spôsobom tento svet vznikal. Boli to spočiatku iba rôzne popudy ľudí z prostredia prehistorického časopisu Fantázia, na ktoré Tono vždy ochotne reagoval. Neskôr literárne výzvy v podobe rôznych súťaží a možných knižných vydaní.

Legenda hovorí, že raz dávno mladý Tono prišiel medzi scifistov v Bratislave a zapáčilo sa mu medzi nimi. A to až tak, že sa odvážil ukázať im jeden svoj veľmi osobný sci-fi príbeh vzniknutý niekde v osamení nočného vlaku na okraji Slovenska. A podobne, ako Han Solo v siedmej epizóde Hviezdných vojen môžem povedať: „Je to pravda! Všetko! Bol som pri tom...“ Mimochodom, historiky o pozadí vzniku poviedok v tejto knihe sa dozviete v jej novopridanej časti *história poviedok*.

Prvý raz nás Tono nechal prejsť bránou a dotknúť sa jeho duše v roku 1998 v druhom čísle časopisu Fantázia. Vtedy sme spoznali Toma a Anyss a tiež malé chlpaté zvieratká vorky. Prvé Tonove poviedky spočiatku niesli znaky young adult, písané však boli pätnásť rokov predtým, než sa u nás tento pojem vôbec objavil. Vrátil do slovenskej fantastiky lásku, romantiku, vzťah muža a ženy (ba aj lásku, ktorá prekonáva svetelné vzdialenosti) na pozadí veľmi dobre zvládnutých hard-SF kulís. Jeho poviedky nám, starším, pripomenuli slovenské romány z polovice 80. rokov minulého storočia vydané v edícii Stopy: Kolónia Lambda Pí od Jozefa Repka a Drion opúšťa Zem Václava Kličku. Tono kráča v ich šlapajach, áno, do-

slova v ich Stopách, no podarilo sa mu z nich aj vyrásť. A vyšliapať v slovenskej fantastike stopy nové.

Je absolútny freak na sci-fi vedu, v jeho príbehoch vesmírne stíhačky lietajú podľa fyzikálnych zákonov. Presne v duchu autorov zlatej éry sci-fi – príbeh sa skôr podriaďuje vede, ako by sa veda ohýbala kvôli príbehu. Tono sleduje aktuálne vedecké poznatky a kulisy svojich príbehov im prispôsobuje. Svojím prístupom rozširuje naše obzory a robí presne to, čo pravá science fiction robiť má a ešte niečo navyše. To, akým spôsobom prepája najdôležitejšie črty svojich textov, no zároveň také odlišné javy – lásku a techniku –, je v slovenskom literárnom kontexte jeho originálny trademark.

Jedným zo základných kameňov jeho tvorby je láska a humanizmus. Často je v jeho príbehoch hýbateľom udalostí žena, konanie mužských hrdinov väčšinou vyplýva zo stretnutia či doslova očarenia ženskou postavou. Ostatne, tak to býva aj v reálnom živote, nie?

Anton Stiffel je v našom literárnom prostredí špeciálny zjav. Bol úspešný v mnohých súťažiach (Cena Gustáva Reussa, Cena Karla Čapka, Cena slovenských fanúšikov fantastiky Istron a i.), medzi dvoma vydaniami tejto knihy sa mu podarilo zvíťaziť v Cene ESET pre najlepšiu sci-fi poviedku Martinus Ceny Fantázie a rok nato s jej prekladom zvíťazil v anglickej súťaži Fantasy Award. Očaril ňou dokonca aj hviezdu angloamerickej sci-fi Jacka McDevitta.

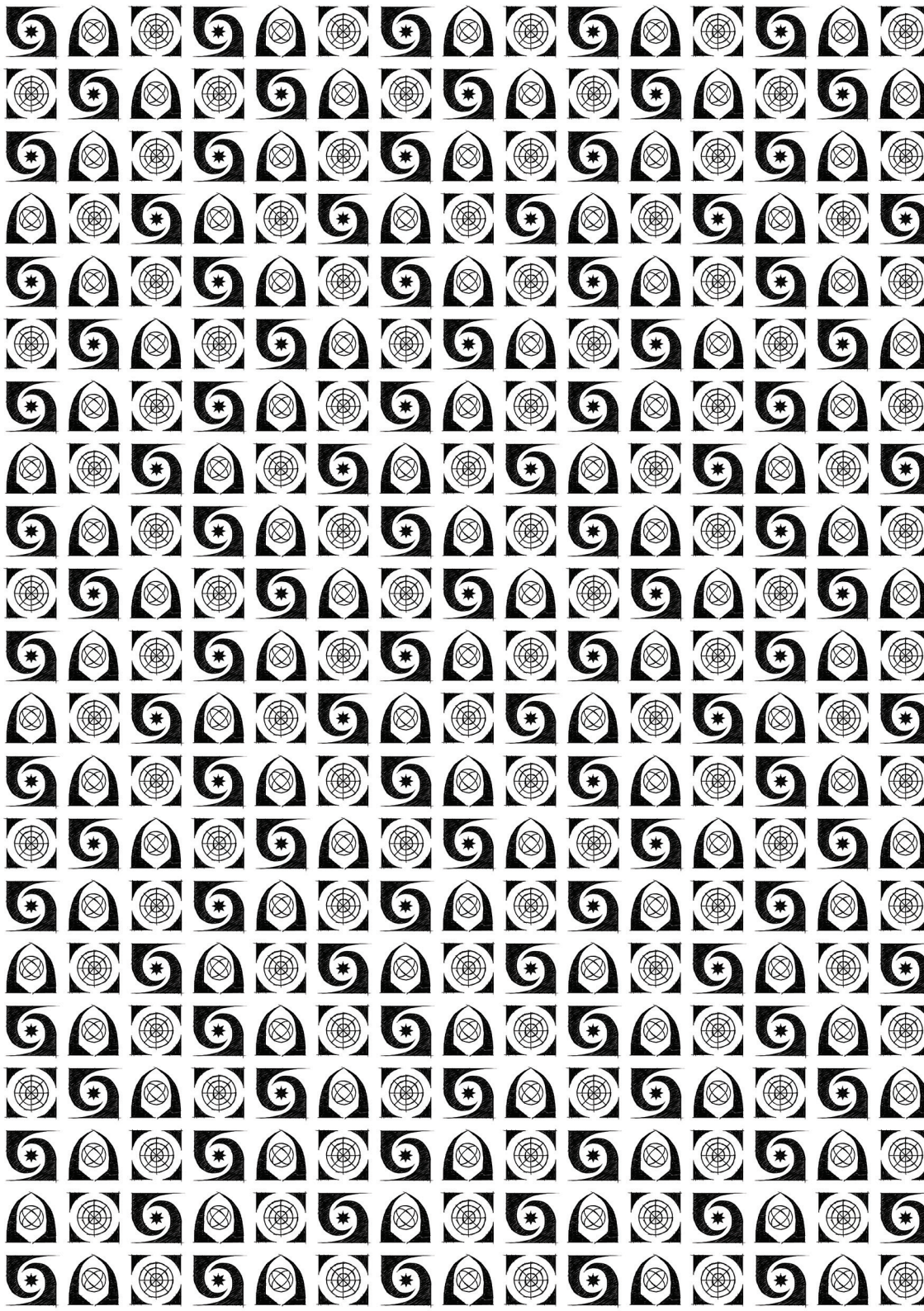
Publikoval v časopisoch (Fantázia, Kométa), bol zaradený do antológií – na Slovensku Krutohlav a Zárodky hviezd, v Česku Mlok, Fantázia – To nejlepší a ještě něco navíc či Capricorn 70 a v Poľsku Zachowuj się, jak porządny trup (Správaj sa ako poriadna mŕtvola). Bol spoluautorom zbierky poviedok Mozaika różnobežných ciest.

Aj keď technika a vesmír sú vo svojej podstate studené, Tonove poviedky vás nenechajú chladných. Teplo do nich vnáša všetko to, čo robí ľudstvo ľudstvom aj vo vzdialenom vesmíre – láska, priateľstvo a porozumenie.

Prejdite Bránou, ktorú na idylickej Letnej planéte zanechali neznámi Cudzinci, a znovu-objavte Zabudnutý vesmír, najprepracovanejší fantastický svet, aký ponúka slovenská sci-fi.

Ivan Alákša, Fantázia

prejdi bránou a dotkni
sa mojej duše

Konrí zob bola celkom obyčajná rastlina s krátkymi, červenkastými, trochu zvlhčenými listami a malými svetlozelenými bobuľami. Korene, stonka aj listy boli neškodné, ale bobule obsahovali trianicín. Bola to vysokoúčinná látka, ktorá sa používala na otravu malých hlodavcov alebo ako prímies do rôznych domácich liekov.

Anyss dúfala, že keď zje dostatočné množstvo bobúľ, už nikdy sa neprebudí do toho podlého sveta, v ktorom vyhasli všetky jej nádeje. Skoro polovicu obehu netrpezlivo čakala, kým začnú bobule dozrievať a potom ich chodila v noci tajne zbierať k neďalekému močiaru.

Teraz sedela v malej komôrke svojho domčeka, ktorý jej postavil otec k štrnástim obehom. Komôrka bola presiaknutá vôňami sušeného ovocia, zeleniny a bylín na čaj. Anyss mala pred sebou plnú misku dozretých plodov a veľký pohár vody so sladkým sirupom, ktorou sa ich chystala zapíjať. Jediné, čo jej ešte chýbalo, bola odvaha.

Bol neskorý večer a matka s otcom dávno zaspali. Predpokladala, že až do rána ju nebude nikto hľadať.

Váhavo si do úst vložila prvú hrst bobúľ, prehltila ich a rýchlo zapila vodou. Mali zvláštnu, spolovice horkú, spolovice kyslú chuť, ktorú však rýchlo prekryla sladká príchuť sirupu. Dlho nerozmýšľala a začala do seba hádzať jednu hrst za druhou, až kým nebola miska úplne prázdna. Pohár s vodou vypila až do dna. V bruchu najprv zacítila slabý tlak, spôsobený množstvom vypitej vody, no onedlho ho vystriedal príjemný pocit tepla, šíriaci sa od žalúdka. Viečka sa jej začali proti jej vôli zavierať a v posledných zábleskoch stále viac a viac zahmleného vedomia si ešte stihla uvedomiť, že už nikdy nebude mať silu ich otvoriť.

Tom nesmierne túžil po spánku, ale zavrieť viečka sa neodvažoval. Keby to urobil, otvoril by ich až na druhom svete. Aby nezaspal, rozhrýzol si pery do krvi a keď sa mu do rán dostal pot, v ktorom sa doslova kúpал, štípaná bolesť ho trochu prebrala.

Ťažký útočný krížnik, ktorý ich mal dávno vyzdvihnúť, sa niekde stratil. Možno ho dostali Sateliťania, ale možno sa ešte stále schovával v hĺbinách Pásu a vyčkával. Dostať ich odtiaľto mohol iba on, pretože mal stále dostatok energie na podpriestorové spojenie s HP bránou pri základni. Tá jediná bola schopná otvoriť hyperpriestorový prienik v takej blízkosti gravitačného vplyvu Pásu. Ak padol krížnik, už teraz sú všetci pravdepodobne mŕtvi. Poznal svojho veliteľa natolko, aby sa nemusel obávať, že tu na nich zabudol.

Niekde sa stala chyba.

V tomto kvadrante mali byť nasadení do niekoľkých rýchlych akcií, a potom ich mala vystriedať ďalšia stíhacia jednotka zo základne pri Trinite. Od poslednej akcie však prešla celá večnosť, a nikto z Trinity sa neukazoval. Veliteľ tam poslal dve stíhačky, ktorým predtým do energočlánkov dotankoval trochu z energetických rezerv krížnika, aby boli schopné komunikovať so základňovou bránou. Tá im ďaleko za hranicami Pásu otvorila maličký hyperprienik. Mali pri Trinite zistiť, čo sa deje, a prísť podať hlásenie. Vrátila sa však len jedna zo stíhačiek, úplne rozbitá a s ťažko zraneným pilotom, ktorý zomrel skôr, než stačil niečo objasniť. Veliteľ mal dosť rozumu, aby tam viac nikoho ďalšieho neposielal. Nepříjemným faktom ale bolo, že skoro všetko sa minulo: palivo, energia, munícia, vzduch aj endomorfin na udržanie zvýšenej vnímavosti.

Začínal mať zlý pocit, že boli obetovaní pre nejaké vyššie ciele, ktoré nikdy nedokáže pochopiť.

Jeho stíhačka držala pohromade iba silou vlastnej vôle. Chýbal jej pravý dolný motor a ďalšie dva mala poškodené, takže štvrtý bol nebezpečne preťažovaný. Odstrelili mu tiež jedno protónové delo s ústovým urýchľovačom, pulzátor a chladičové výmenníky. A aby toho nebolo dosť, mal poškodený aj radar a integritu plášťa. Niekde mu nenávratne unikal drahocenný vzduch a palubný počítač PAPO to nebol schopný opraviť.

Nemalo význam už ani plakať. Recyklátor mlel z posledného, v rezervných zásobníkoch bol kyslík na necelú hodinu a on bol stále prilepený ako mucha na jednom malom kuse skaly, ktorý sa ani

nedal nazvať asteroidom. Bola to v celom okolí jediná odtienená lokalita, ktorú bol PAPO schopný nájsť v tej časti Pásu. Báľ sa z toho krásneho miestečka vystrčiť čo len nos. PAPO síce dokázal zakamuflovať aktívnu vrstvu plášťa tak, že pre všetky okolité radary a skeny teraz vyzeral ako zmrznutá kopa prachu a plynov, ale integrita plášťa, a tým aj aktívnej vrstvy, bola niekde porušená. Prezradiť ho mohlo aj pár molekúl unikajúceho plynu. Preto radšej vypol všetky nedôležité systémy, ktoré by k nemu mohli pritiahnúť pozornosť, a učupený na zvráskavenom povrchu sa tváril ako neoddeliteľná súčasť asteroidu, na ktorom bol ukotvený.

Doteraz mu to pomáhalo prežiť.

Celý tento nezmyselný konflikt so Sateliťanmi sa začal kvôli niekoľkým prekliatym artefaktom, ktoré našli bláznivi prospektori práve v tomto nevysvetliteľne rozsiahlom a osamelom páse asteroidov, skrátene prezývanom Pás. Artefakty s najväčšou pravdepodobnosťou nepochádzali od ľudí, a tak mali Sateliťania aj Federáli záujem zistiť, o čo ide. Zostavili spoločný vedecký tím, ktorý ich mal podrobne preskúmať, a možno by šlo všetko hladko, keby odniekiaľ nepresiakla informácia, že medzi artefaktmi sú aj zbrane. Obidve strany preto tajne vyslali do Pásu ďalšie tímy, tentoraz špecialistov, ktoré mali pár artefaktov diskkrétne zaistiť. Iróniou osudu bolo, že z Pásu sa viac nevrátil nikto, ani vedci, ani špecialisti. Každá zo strán to dávala za vinu tej druhej a konflikt bol na svete.

Nikdy sa to nezmení.

Teraz sú to artefakty, nabadúce možno ložiská rúd, vzácnych plynov alebo, nedajbože, planéta s dýchatelnou atmosférou. V celom Staničnom systéme taká neexistovala, a keby sa niekde náhodou nejaká našla, vypukol by armagedon. Bol by to koniec Staničného systému. Obývatelná alebo aspoň terraformovateľná planéta bola snom každého.

Posledné informácie zaslané výskumníkmi z hlbín Pásu hovorili o technológiách a zariadeniach, ktoré si nikto z nich nedokázal predstaviť ani v najodvážnejších snoch. Vedci neboli dokonca ani schopní určiť, aké sú tie veci staré. Možno tam ležali celé veky, a možno ich Cudzinci opustili len nedávno, keď zistili, čoho sa môžu od ľudí dočkať. Doteraz nikto presne nezistil, čo sa vlastne vtedy v Páse s vedcami stalo.

Cudzinci.

Tajomní, záhadní a nepoznateľní. Natoľko odlišní, že Tom si to vedel sotva predstaviť. Možno tam ešte stále niekde boli a pozorovali ľudí, ako sa zabíjajú práve pre veci, ktoré oni zanechali ako nepotrebný odpad. A možno navždy odišli. Niekedy sa mu videlo, že vesmír je až príliš zložitý na to, aby mu aspoň trochu porozumel.

Vlastne tu vôbec nemal byť. Veľké banské nešťastie na jednom malom mesiaci kdesi na konci sveta, len zázrakom ho prežil. Dali ho dokopy, ale nebolo to zadarmo. Cena za nové implantáty a telovú bio a nanotechniku sa rovnala doživotnej službe na niektorej z vojenských základní. Nebolo z čoho vyberať. Životnosť stíhacích pilotov trvala v priemere päť rokov. Aj to bolo niečo.

Niekedy dokonca premýšľal, prečo sa vlastne narodil. Rodičov nepoznal, takže mu to nemohli povedať. Nepoznal vlastne nikoho, kto by mu to vysvetlil. Od detstva ťažko pracoval v hĺbkových baniach na rôznych zabudnutých mesiacoch a väčších asteroidoch. Potom prišla havária, pri ktorej zahynuli skoro všetci jeho kamaráti, no a nakoniec drsný život na vojenskej základni, kde platili svojské zákony. Kto chcel prežiť, musel sa im podriaďovať.

S hrôzou si uvedomil, že znova takmer zaspal. Závažia na jeho viečkach sa zdali byť čoraz ťažšie. Na malom displeji v helme skafandra zúfalo poblikávala kontrolka zásoby endomorfínu v skafandrových zásobníkoch. Z piatich boli štyri prázdne.

Ostávala jediná dávka.

Nikdy v sebe nemal viac ako dve dávky za sebou, teraz však už v jeho žilách prúdili štyri, z toho poslednú si bral nedávno. Pri pomyslení na to, aký zmätok mu narobia v tele, mu behal po chrbte mráz. No nemohol si pomôcť, a aby nezaspal, potreboval aj tú piatu. Päť dávok bol neoficiálny limit pred rizikom poškodenia mozgu. Nikto však pre istotu šťastie nepokúšal, lebo veľa rás to odpísalo ľuďom už po štyroch alebo troch dávkach.

Bolo mu veľmi smutno, keď prikázal PAPO-vi, aby mu do žily cez trvalo nasadenú kanylu vstrieokol piatu dávku. Pohľad sa mu začal rozostrovať a prepadlo ho neblahé tušenie, že to bola posledná dávka v jeho živote.

Anyss kráčala vysokou letnou trávou, ktorá tam, na náhornej plošine, rástla v hustých trsoch. Po lícach jej stekali veľké teplé slzy,

miešali sa s chladnými kvapkami rosy. Trblietali sa na končekoch stebiel a máčali jej nohy. V dialke nad východným obzorom sa začali nesmelo objavovať prvé ružové pásy. Onedlho ukáže tomuto svetu svoju starú tvár veľká červená hviezda Akron. Vždy ju fascinovala. Keď bola Anyss ešte celkom malá, myslela si, že je to veľká lampa, ktorú niekto zabudol zhasnúť, a tak od dlhého svietenia celkom sčervenela. Stále čakala, že sa vypáli a zhasne, ale Akron sa každé ráno spokojne vyhupol na oblohu a zalial tú neobyčajnú planétu ružovým svetlom. Potom, o niečo neskôr, pochopila, že to takto bude po všetky dni jej života. Vtedy ešte netušila, že tých dní nakoniec nebude až tak veľa.

Vorky, malé chlpaté zvieratka, žijúce v jej dlhých hnedých vlasoch, jej splašene pobehovali po vrkôčikoch. Netušili, čo sa deje, ale cítili, že ich hostiteľka je veľmi rozrušená. Tvory s veľkosťou tuskového orecha, jemnou červenohnedou srstou a tmavomodrými očami sa nastahovali do jej vlasov, keď mala necelé štyri obehy. Bol to zatiaľ najšťastnejší deň jej života. Len niekoľko dievčat malo také šťastie, že si ich vorky vybrali za hostiteľky a až do konca života sa im starali o vlasy. Zvieratka si svoje dievča vybrali podľa zvláštnych kritérií, ktoré ľudia nechápali.

Celú noc nezažmúrila oči. Jej pokus o otrávenie sa záhadne zlyhal, pretože po určitej chvíli sa prebrala a na dôvažok potom nemohla vôbec zaspať.

Nejaký čas mala ale nepríjemný pocit, akoby sa vôbec neprebudila, iba ďalej snívala ten najživší a najfarebnejší sen.

Premýšľala o tomto zvláštnom svete a o tom, ako jej zničil život. Pred ôsmimi obehmi zomrel jeden malý chlapec. Zrútil sa zo skalnej steny pri pokuse vyšplhať sa k štrbine, kde hniezdili dravé konry. Zlomil si krčné stavce a vo veľkých bolestiach prežil ešte niekoľko dní, kým naposledy vydýchol. Bol to jeden z jej priateľov a dlho jej bolo za ním smutno.

Vtedy ešte nič nechápala.

Netušila, že práve on mal s ňou o niekoľko obbehov prejsť popod Bránu. Bol to práve on, s kým si mala prepojiť vedomie. Smrť na tejto planéte znamenala skoro vždy nekončiace trápenie aj pre niekoho iného. Jej kamarát zomrel, a vôbec netušil, čo tým spôsobí. Od tej osudnej chvíle bol jej život nenávratne stratený. Veľa vecí bolo neistých, ale jedna bola určite jasná každému. Anyss mala len veľmi malú nádej byť ešte niekedy v živote šťastná. Každému, kto dovŕ-

šil najmenej šesť obehov, bol určený životný druh, s ktorým sa od malička priatelil o trochu viac než s ostatnými. Keď potom mladší z dvojice dovŕšil sedemnásť obehov, pár prešiel Bránou poznania, ktorá vzájomne prepojila ich vedomia. Každý vo svojom vedomí odvtedy vnímal aj kúsok vedomia toho druhého.

Ten stav bol nezvratný. Ak sa raz Brána rozhodla niekoho prepojiť, bolo to do konca života.

Anyss veľmi túžila po prepojení, tak veľmi túžila po tom kúsku dokonalosti.

Mnoho vecí bolo príliš tajuplných. Nikto presne nevedel, ako a kedy sa dostali na túto planétu. Pravda bola pochovaná niekde hlboko v minulosti. Neexistovali žiadne záznamy ani spomienky. Rovnako nikto netušil, kto a kedy postavil Bránu poznania. Podľa stupňa technológie a spôsobu opracovania bránových oblúkov sa predpokladalo, že to neboli ľudia. Navyše v mieste, kde stála Brána, sa stával malý zázrak a kúsok zeme sa tam dotýkal neba. Nik nevedel, na akom princípe Brána prepája vedomie muža a ženy, celkom však zmenila život v spoločenstve, ktoré neskôr začali nazývať Osada. Nech sa akokoľvek snažili, počet ľudí v Osade vzrastal len pomaly a aby sa mohol každý s niekým prepojiť, páry sa určovali už v rannej mladosti. Ak však niekto z páru zomrel ešte pred prepojením, ten druhý mal smolu, zostal sám.

Neprepojiť sa znamenalo nezakúsiť opojné šťastie z absolútne dôvernej blízkosti druhého človeka. Pocity po prepojení sa nedali nijako vyjadriť, dali sa iba priamo zažiť. Po takej súkromnej hranici dokonalosti túžil každý. No ak niekto zomrel už po prepojení, znamenalo to niekedy smrť od žiaľu a clivoty aj pre druhého z dvojice.

Spočiatku si to príliš nepripúšťala. Trápili ju len smutné pohľady jej rodičov a lútosť niektorých priateľov. Rozhodla sa, že ich vydrží, ale v kútiku duše stále dúfala, že sa to zmení. Aj keď to boli sebecké myšlienky, verila, že časom možno zomrie nejaké dievča a ona bude mať konečne voľného chlapca, s ktorým sa prepojí. Nikto však nezomrel, lebo každý si svoj život strážil tak trochu aj pre toho druhého.

Postupne prišiel čas, keď si začali niektoré jej kamarátky viť vence z horských kvetov, čo bol znak, že sú pripravené a ochotné prepojiť sa so svojimi druhmi.

Ona si taký veniec nikdy nemohla uviť. Nemala naň právo. Časom sa prepojili všetky jej kamarátky, ona zostala sama. Vtedy

na ňu doľahlo smutné poznanie pravdy a beznádejnosť vlastnej existencie. Každý nový deň začínal byť horší, než predchádzajúci. Rozhodla sa zomrieť.

Prvý pokus s otrávením nevyšiel, a tak teraz kráčala vysokou letnou trávou a po líkach jej stekali veľké teplé slzy. Bála sa smrti, no aj tak smerovala k priepasti, dostatočne hlbokoj nato, aby pád neprežila. Nerozmýšľala nad tým, či bude ešte niečo potom, keď zomrie. Tá otázka bola pre jej rodný svet trochu nepodstatná. Nenávidela ho za to, čo jej spravil. A nenávidela sa za to, že musí situáciu takto riešiť. Ale hlavne nenávidela tajomnú Bránu, ktorá sa nevšímavo týčila do výšky ďaleko na obzore a jej klenuté oblúky sa v odchádzajúcej noci matne leskli.

Priepasť už nebola ďaleko a vorky vycítili jej narastajúci strach. Podvedome tušili, že sa schýľuje k niečomu, čo nemusí skončiť dobre. Šplhali sa po pletencoch jej účesu, ktorý jej narýchlo zhotovili, keď ich ráno dosť nešetrne vyrušila z ich jednoduchých snov. Snažili sa niečo zahliadnuť, no hoci už bolo takmer ráno, ich malé oči toho veľa v okolítom šere nerozoznali. Keby uvideli, čo ich čaká, asi by hneď utiekli a niekde sa schovali. Takto len nerozhodne váhali, či zostať, alebo opustiť teplú domovskú hrivu svojej hostiteľky a prebehnúť sa po jej boku.

Ešte nevedela, ako to urobí s vorkami, pretože nechcela, aby zahynuli spolu s ňou. Bolo jej ich ľúto. Celý čas sa jej výborne starali o vlasy, mnoho dievčat jej ich závidelo. A v tých najhorších okamihoch to boli jediné spriaznené duše, ktorým si mohla vyliat svoje srdce. Každé dievča nemalo vorky také usilovné, niektoré ich nemali vôbec. Niekedy sa o svojich problémoch rozprávala aj s matkou, ale tá ju nie vždy chápala. Matky boli so svojimi deťmi prepojené nepriamo. Cítili len ich existenciu, do pocitov však neprenikli. Otca to trápilo snáď ešte väčšmi. Občas ho zastihla potichu plakať. Možno tušil, že raz takto skončí. Snažil sa ju nenápadne strážiť, no podvedome vedel, že ak sa raz rozhodne odísť, nedokáže ju zastaviť.

V dialke konečne uvidela okraj náhornej plošiny. Za okrajom už nebolo nič, len bezodná hĺbka a tma. Tá hĺbka ju desila a priťahovala zároveň. Keď prišla až celkom k hrane a pozrela sa dole, nechtiac sa otriasla. To bola posledná kvapka do pohára trpezlivosti pre jej vorky. S piskotom vyskákali z vlasov a schovali sa v neďalekom trse trávy. Konečne mala po starostiach a nemusela sa o ne báť.

Bola tam už len ona a jej svedomie. Nebo na východe úplne sčervenalo. Slúbila si, že skočí skôr, než vyjde Akron. Dnes prvý a posledný raz nechcela vidieť jeho krvavý disk. Na západe ešte poblikávalo pár jasnejších hviezd, akoby sa nechceli rozlúčiť s čarom noci. Zdalo sa jej, akoby celá obloha bola jedno veľké oko, ktoré sa na ňu zvedavo pozerá. Ak tam hore niekto aj bol a videl jej utrpenie, asi mu to bolo jedno. Nech by spravila čokoľvek, nič by sa nezmenilo. A možno tam nebol vôbec nikto, a to zvláštne chvenie pochádzalo z jej vnútra. Stačilo spraviť už len jediný krok, no strach, ktorý ju ovládal, prerástol do obludných rozmerov a úplne ju znehybnil. Nechcela si pripustiť, že by to nakoniec nedokázala. Vnútorne chvenie sa stalo takmer neznesiteľným, niečo sa v nej zlomilo.

Po tvári ju pohladil jemný ranný vánok, akoby sa s ňou lúčil. Začala pásať, zavrela oči a skočila.

Lokálny sken v Tomovej stíhačke zívaj až podozrivou prázdnotou. Naproti tomu na hĺbkovom skene sa občas mihlo pár bodov bez identifikácie. Možno videl odraz vzdialenej bitky niekde v hornej časti Pásu alebo aktívnych trosiek či asteroidov s vyšším podielom kovov.

Keď sa Tomovi po žilách rozbehla piata dávka, zdalo sa mu, že jeho mozog ten nápor nezvládne. Chvíľu mal nepríjemný pocit dejávu a nevedel, čo je skutočnosť a čo sen. Potom driemoty znova odplávali na pokojných vlnách endomorfinu. Nejaký čas sa spánku nemusel obávať.

Rozhodol sa risknúť krátke spojenie s veliteľským krížnikom.

„PAPO, vysielaj kódovane na veliteľskej frekvencii plným výkonom! Ak by nás niekto zamieroval, preruš to!“ inštruoval počítač a pokračoval: „Modrá osmička volá dravca,“ hlas sa mu zachvel. Túto výzvu opakoval príliš veľa rás nato, aby ich počítal.

„Na signál som nezachytil žiadnu odozvu,“ oznámil suchopárne PAPO.

Na lokálnom skene výrazne zablíkalo niekoľko bodov. Stále bez identifikácie. Niečo sa začínalo diať.

„Zameranie z pravej strany. Máme zásielku. Smeruje k nám nepravidelná formácia ôsmych skál s priemerom tri až osem met-